

РЕШЕНИЕ

№ 20537

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110158334 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от името на „--“ ЕООД срещу „-“ ЕООД, с която е предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове, както следва: 1/ иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 19 162,98 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – отпадъчна хартия по договори за покупко-продажба, сключени между „--“ ЕООД, в качеството на продавач и „-“ ЕООД, в качеството на купувач, за която са издадени фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 945,98 лева, представляваща лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г., върху претендираната сума за главница.

Ищецът твърди, че е в бил търговски отношения с ответното дружество, по силата на които между страните в производството били сключени договори за покупко-продажба на стоки – отпадъчна хартия. Поддържа се, че уговорената между страните цена на стоките, предмет на сключените между тях договори за покупко-продажба била в размер на общо 19 162,98 лева. Твърди се, че ищцовото дружество е изпълнило в срок задълженията си по сключения между страните договор, като доставил на ответното дружество уговореното количество отпадъчна хартия. За продажбата и транспортирането на отпадъчната хартия

ответникът е следвало да заплати уговорената между страните цена, съгласно издадените фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г. Сумите следвало да бъдат заплатени в момента на получаване на стоките, доколкото между страните по процесните договори за покупко-продажба не било уговорено друго. Претендира се и лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г., върху претендираната в производството главница.

Моли се, за уважаване на предявените искове и за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 19 162,98 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – отпадъчна хартия по договори за покупко-продажба, сключени между „--“ ЕООД, в качеството на продавач и „--“ ЕООД, в качеството на купувач, за която са издадени фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ сумата от 945,98 лева, представляваща лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г., върху претендираната сума за главница.

Претендират се разноси, в настоящото исково производство, в производството по допускане обезпечение на бъдещ иск, предявен за разглеждане в настоящото производство и по образуваното изпълнително производство във връзка с допуснатото обезпечение на бъдещ иск и издадената обезпечителна заповед, а именно по изпълнително дело заведено пред ЧСИ Галин Костов с район на действие СГС.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника в производството, с който се оспорват предявените искове. Поддържа се, че процесните суми по горепосочените фактури за заплатени от ответника, ведно с дължимите мораторни лихви към момента на плащането, в която връзка се представя платежно нареждане от 06.06.2023 г.

Моли се за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноси, като се моли разноските в производството да бъдат възложени в тежест на ищеца, предвид извършеното от ответното дружество погасяване на сумите по процесните фактури.

В проведеното по делото открито съдебно заседание на 27.11.2023 г. от името на ищеца, чрез процесуалния му представител – адвокат П., бе направено изявление, че с оглед извършеното в хода на процеса плащане, ищецът на основание чл. 76, ал.2 ЗЗД, е погасил първо дължимата му се мораторна лихва и след това главницата, като след извършеното плащане, респективно погасяване от

ищеца, е останала непогасена главница в размер на 544,50 лв., която се претендира в производството, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 05.05.2023 г. /датата на завеждане на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, и се претендира законна лихва върху платената в хода на производството главница, считано от 05.05.2023 г. /датата на завеждане на исковата молба в съда/ до 06.06.2023 г. / датата на извършеното от ответното дружество плащане.

Във връзка с горното от името на ищеца се направи искане с правно основание чл. 214 ГПК, за допускане изменение на предявените искове, като същите се считат предявени както следва: иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 544,50 лева, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като върху платената в хода на производството главница в размер на 18 618,48 лв. се претендира и законна лихва, считано от 05.05.2023 г. /датата на завеждане на исковата молба в съда/ до 06.06.2023 г. /датата на извършеното от ответника плащане/. С оглед исканото изменение и изложеното от процесуалния представител на ищеца по отношение извършеното погасяване на задълженията на ответника с извършеното от него в хода на процеса /на 06.06.2023 г./ плащане, от името на ищеца, чрез упълномощения му процесуален представител – адвокат П. /надлежно упълномощена да се разпорежда с предмета на делото, видно от представеното пълномощно, в което е учредена представителна власт да изменя – намалява цената на предявените искове, да ги оттегля и/или да прави отказ от същите/, бе направено изявление за оттегляне на предявените искове, както следва: 1/ на предявения иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ за разликата над посочения от процесуалния представител на ищеца размер след исканото изменение – 544,50 лева до първоначалния заявения размер от 19 162,98 лева; 2/ на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 945,98 лева, представляваща лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г., върху претендираната сума за главница.

С определение, постановено в проведеното по делото открито съдебно заседание на 27.11.2023 г., съдът допусна изменение, на основание чл. 214, ал.1, изр.3 ГПК, на предявените за разглеждане в настоящото производство искове, както следва: на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – да се счита предявен за сумата от 544,50 лева, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, вместо първоначално заявения размер от 19 162,98 лева, като върху платената в хода на производството главница в размер на 18 618,48 лв. се претендира и законна лихва,

считано от 05.05.2023 г. /датата на завеждане на исковата молба в съда/ до 06.06.2023 г. /датата на извършеното от ответника плащане/.

Със същото определение и предвид направеното от името на ищеца, чрез адвокат П., оттегляне, съдът прекрати производството по гр.д. № 58334/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, както следва: 1/ по предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 945,98 лева, представляваща лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г.; 2/ по предявения иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ за разликата над размера след допуснатото изменение в размер на иска – 544,50 лева до първоначалния заявления от ищеца размер от 19 162,98 лева.

Определението е влязло в законна сила на 05.12.2023 г.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове, както следва: 1/ иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 19 162,98 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – отпадъчна хартия по договори за покупко-продажба, сключени между „--“ ЕООД, в качеството на продавач и „-“ ЕООД, в качеството на купувач, за която са издадени фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 945,98 лева, представляваща лихва за забава за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г., върху претендираната сума за главница.

По отношение на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, съдът намира следното:

На основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за търговска продажба, по силата на който е изпълнил задължението си за предаване на стоката и в тежест на ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Правното действие на твърдените в исковата молба договори за търговска продажба попадат под приложното поле на ТЗ, тъй като се твърди договорното

правоотношение да е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 318, ал. 1, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По това материално търговско правоотношение за ищеца са породени две основни obligatorни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в процесните фактури и складови разписки стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договора - арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Без значение е начинът на договаряне, същественото е съвпадането на насрещните воли на страните за продажба, за да се приеме, че между страните се учредява валидно obligационно правоотношение. Само наличието на последното не е достатъчно, за да се приеме, че е налице основание за плащане, тъй като основанието ще възникне при изпълнението на договора - с извършване на доставката за продавача ще възникне правото да иска престиране на цената от страна на купувача. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото, в т.ч. и на тези относно предприети от страните действия по изпълнение на договора /получаване на стоката или плащане на цената/, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуването на obligационната връзка.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищцовото дружество следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните по договор за продажба, изпълнение на задължението на ищеца за непаричната престация - да прехвърли собствеността на продадената вещ и да предаде /достави/ вещта, както и настъпване на изискуемостта на вземането.

По делото не е спорно и се установява от събраните в производството доказателства /включително фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -

/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г./, че между страните в производството са налице трайни търговски отношения, с предмет сключени договори за покупко - продажба и доставка на стоки-отпадъчна хартия.

Същевременно от събраните по делото доказателства, в това число фактура № -/19.10.2022 г., кантарна бележка № 792/19.10.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 792/19.10.2022 г., фактура -/11.11.2022 г., кантарна бележка № 976/10.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 976/10.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 10.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продава и - ЕООД, в качеството на купувач, фактура № -/17.11.2022 г., кантарна бележка № 1030/16.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 1030/16.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 16.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продава и - ЕООД, в качеството на купувач и фактура № -/28.11.2022 г., кантарна бележка № 1137/25.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 1137/25.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 24.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продава и - ЕООД, в качеството на купувач, се установява в производството, че страните по делото са били обвързани от валидно възникнали и съществували правоотношения по договори за търговска продажба с предмет стоките – отпадъчна хартия, посочени във фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., с доставчик -- ЕООД и получател - ЕООД.

От обсъдените по-горе събрани по делото доказателства, се доказва в производството, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно съществувало между страните по делото договорно правоотношение, по силата на което ищцовото дружество се е задължило да продаде и достави на ответника стоки – отпадъчна хартия /фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., с доставчик -- ЕООД и получател - ЕООД/ срещу поето от ответното дружество задължение за заплащане на уговорената между страните цена.

Съдът намира, че е доказана и изправността на ищцовото дружество по отношение поетите по процесното договорно правоотношение задължения, т.е. проведено е пълно и главно доказване на обстоятелството, че ищецът е прехвърлил на ответника собствеността върху стоките, предмет на процесния договор за търговска продажба и е предал стоката на купувача по договора /- ЕООД /. Това обстоятелство не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, в това число фактура № -/19.10.2022 г.,

кантарна бележка № 792/19.10.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 792/19.10.2022 г., фактура -/11.11.2022 г., кантарна бележка № 976/10.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 976/10.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 10.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продавач и - ЕООД, в качеството на купувач, фактура № -/17.11.2022 г., кантарна бележка № 1030/16.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 1030/16.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 16.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продавача и - ЕООД, в качеството на купувач и фактура № -/28.11.2022 г., кантарна бележка № 1137/25.11.2022 г., протокол относно кантарна бележка № 1137/25.11.2022 г., договор за покупко-продажба на отпадъци от 24.11.2022 г., сключен между -- ЕООД, в качеството на продавач и - ЕООД, в качеството на купувач.

Същевременно не е спорно по делото и изрично се признава от представителя на ответното дружество, че стоките, предмет на фактури № № - /19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., с доставчик -- ЕООД и получател - ЕООД, са предадени на представител на ответното дружество, респективно са били получени от последното.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се явява основателен и доказан.

При доказана основателност на предявения иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ е докаже погасяването на дълга.

Към отговора на исковата молба е представено платежно нареждане от 06.06.2023 г., от което се установява, че на същата дата от страна на ответното дружество, в полза на ищеца, е извършено плащане на сума в размер на 19 557,72 лева с основание на плащането „ф-ри 3098/ 3116/ 3119/ 3131“, като в графата от платежното нареждане за още пояснения по отношение на плащането е посочено като основание „и мораторна лихва“.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/2017 г. от 27.03.2019 г. по тълкувателно дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС - условията и поредността за погасяване на задълженията по чл.76, ал.1 и по чл.76, ал.2 ЗЗД се прилагат, ако липсва уговорка между страните, която да определя други условия и ред за прихващане на изпълнението. При предложено от длъжника и прието от кредитора изпълнение по условия и ред, различни от определените в договора или от закона, нормите на чл.76 ЗЗД не се прилагат. При липса на уговорка между

страните за реда на погасяване на задълженията и ако са налице условията по чл.76, ал.1 ЗЗД, изборът на длъжника кое от няколко еднородни задължения погасява обвързва кредитора. В случай, че длъжникът не е направил избор, погасяването задължително се извършва по реда на чл.76, ал.1, изр.2 или изр.3 ЗЗД. Правилото на чл.76, ал.1 ЗЗД е установено в интерес на длъжника. По този ред се погасяват еднородните задължения, включително паричните. Условието е да съществуват няколко задължения, всяко от които е главно и самостоятелно и е определено по основание и размер. За погасяването на паричните задължения приложение намира специалното правило на чл.76, ал.2 ЗЗД, според което при недостатъчно изпълнение се погасяват най – напред разносните, след това лихвите и най после главницата. Условие за прихващане по реда на чл.76, ал.2 ЗЗД е съществуването на едно задължение, което се формира от поне два от посочените елемента, или според поставения за тълкуване въпрос – от главница и лихви. По отношение на изпълнението на паричните задължения законът не прави разграничение между различните видове лихви – възнаградителна или обезщетителна, договорна или законна. Неизпълнението на паричното задължение е винаги забавено съгласно чл.81, ал.2 ЗЗД. Законодателно уредената отговорност на длъжника при неизпълнение на парично задължение по чл.86, ал.1 ЗЗД е съизмерима със законната лихва от датата на забавата без покана от кредитора, което определя паричните задължения винаги като лихвоносни, независимо дали в договора има уговорени от страните лихви. Законната лихва за забава става част от дълга при неплащане на главницата с настъпване на срока за изпълнение за разлика от договорните възнаградителни и другите определени в закона обезщетителни лихви, които са елемент на дълга от момента на възникването му. Всички видове лихви са акцесорни вземания спрямо вземането за главницата и точното изпълнение на задължението включва погасяване на главницата и на определените по договора или начислените до деня на плащането законни лихви. Интересът на кредитора от изпълнението и принципът на неделимост на плащането в съчетание с коректива на чл.66 ЗЗД, налагат тълкуването, че разпоредбата на чл.76, ал.2 ЗЗД предвижда еднаква поредност за плащане на всички видове лихви. Правилото на чл.76, ал.2 ЗЗД отчита интереса на кредитора – първо да се погасят лихвите, а непогасената главница да продължи да се олихвява, както и предвид уредената по-кратка погасителна давност за вземанията за лихви по чл.111, б.”в” ЗЗД в сравнение с общата погасителна давност за главницата.

При предложено от длъжника изпълнение със забава на лихвоносно

парично задължение, което не е достатъчно да покрие лихвите и главницата, длъжникът може да посочи кой елемент на дълга погасява, но този избор не е обвързващ за кредитора. Кредиторът може да приеме така предложеното изпълнение; да откаже да приеме изпълнението, ако няма интерес от частичното плащане или да извърши погасяването по реда на чл.76, ал.2 ЗЗД.

Кредиторът не може да откаже да приеме изпълнението, ако неизпълнената част е незначителна с оглед размера на задължението. Когато длъжникът има няколко главни задължения, всяко от които или някое от тях са лихвоносни, и изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, длъжникът може да заяви кое задължение погасява по реда на чл.76, ал.1, изр.1 ЗЗД. Ако предложеното изпълнение погасява изцяло посоченото от длъжника задължение, включително с дължимите лихви към този дълг, изборът обвързва кредитора. В този случай кредиторът не може едностранно да се позове на чл.76, ал.2 ЗЗД и да прихване изпълнението с лихви, акцесорни към друг дълг, различен от този, по който длъжникът е направил плащането. При плащане, достатъчно да погаси изцяло някое или някои от задълженията и ако длъжникът не е заявил кое задължение погасява, правилата на чл.76, ал.1, изр.2 и изр.3 ЗЗД и на чл.76, ал.2 ЗЗД се прилагат в следния ред: погасява се изцяло най-обременителното задължение, а след него следващото по обременителност задължение в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД; ако задълженията са еднакво обременителни, погасява се изцяло най-старото, а след него следващото по възникване задължение в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД; ако задълженията са еднакво обременителни и са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно – всяко от тях в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД.

Действително в процесното платежно нареждане е посочено основание на плащането „ф-ри 3098/ 3116/ 3119/ 3131“, като в графата от платежното нареждане за още пояснения по отношение на плащането е посочено като основание „и мораторна лихва“. Тоест ответникът е изявил воля, че с извършеното плащане погасява задължението си по процесните фактури в общ размер от 19 162,98 лева, а с остатъка задължение за мораторна лихва.

Както се посочи по-горе, съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 3/2017 г. от 27.03.2019 г. по тълкувателно дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС – „При предложено от длъжника изпълнение със забава на лихвоносно парично задължение, което не е достатъчно да покрие лихвите и главницата, длъжникът може да посочи кой елемент на дълга погасява, но този избор не е обвързващ за кредитора. Кредиторът може да приеме така предложеното изпълнение; да откаже да приеме

изпълнението, ако няма интерес от частичното плащане или да извърши погасяването по реда на чл.76, ал.2 ЗЗД“. В конкретния случай, предвид изявленията направени от името на ищцовото дружество в проведеното по делото открито съдебно заседание на 27.11.2023 г., кредиторът – ищеца е извършил погасяването не по предложения от длъжника – ответник начин, а по реда на чл. 76, ал. 2 ЗЗД. Изявлението на представителя на ищеца достига до ответника, чрез процесуалния му представител /адвокат Т./. В случая не е спорно, че с плащането, извършено от ответника, се изпълнява със забава лихвоносно парично задължение /това е видно и от посоченото в самото платежно нареждане, в което се сочи, че се плащат както задълженията по процесните фактури, така и мораторна лихва, с което се признава, че изпълнението е извършено със забава. Причината да се плаща сума в по-нисък от претендирания в настоящото производство размер, е че сумата е платена по наложения обезпечителен заповест в резултат от проведеното производство по обезпечение на бъдещ иск, който е предявен за разглеждане в настоящото производство и обстоятелството, че към момента на допускане на обезпечението, периодът на забавата е бил по-къс. Самото плащане на задължение за мораторна лихва представлява по съществото си признание, чрез конклюдентни действия, че изпълнението на главницата е забавено, т.е. че е настъпила изискуемостта на вземанията по процесните фактура – в това число, че от ответника са получени кантарни бележки и издадените въз основа на тях фактури/. Същото не е било достатъчно, за да покрие главницата и лихвите, поради което и извършения от длъжника – ответник избор да погаси с предимство сумата за главница по процесните фактури и с остатъка дължимата мораторна лихва не е в състояние да обвърже кредитора и същият е бил свободен да извърши погасяването по реда на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, както е сторил и в процесния случай.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че с извършеното плащане от ответника от 06.06.2023 г. е погасена изцяло дължимата мораторна лихва за периода 19.10.2022 г. – 05.05.2023 г. в размер на 945,98 лева, а с остатъкът от 18 611,74 лева – е погасена главница по процесните фактури.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 544,50 лева /след допуснатото изменение на предявения иск/, представляваща незаплатена цена на стоки – отпадъчна хартия по договори за покупко-продажба, сключени между „--“ ЕООД, в качеството на продавач и „--“ ЕООД, в качеството на купувач, следва да се уважи.

В полза на ищеца следва да се присъди законна лихва считано от 05.05.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното

изплащане на главницата от 544,50 лева.

В полза на ищеца следва да се присъди законна лихва върху заплатената в хода на производството главница за периода 05.05.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до 05.06.2023 г. /датата предхождаща тази на извършеното плащане на главницата, доколкото в дена на самото плащане ответникът се е освободил от своята забава/, която съдът определя в размер на 188,92 лева.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноси в настоящото производство има ищецът. Действително в случая е налице оттегляне на част от претенциите заявени с исковата молба. Оттеглянето на исковете, обаче, е поради плащане, извършено от ответника в хода на процеса. Константна е съдебната практика, включително на ВКС, че в тези случаи, независимо от оттеглянето на исковете и последвалото от него прекратяване на производството в частта по оттеглените искове, право на разноси в тези части отново има ищецът, доколкото оттеглянето е извършено поради плащане в хода на процеса.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство, както следва: 1/ за заплатена държавна такса в исковото производство в размер на 816,50 лева и 2/ за заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство в размер на 2160,19 лева, като са представени и доказателства за действителното извършване на претендираните разноси.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът „--“ ЕООД следва да заплати в полза на ищеца „--“ ЕООД сумата от 2976,69 лева, представляваща разноси в исковото производство /при съобразяване уважената част от исковете и частта от същите за които е извършено плащане в хода на процеса от страна на ответника/.

От ищеца се претендират и разноси във връзка с проведено от ищеца производство по обезпечаване на исковете, предмет на разглеждане в настоящото производство, както следва: 1/ сумата от 40,00 лева, представляваща заплатена държавна такса в производството по обезпечение на бъдещ иск, предмет на разглеждане в производството по гр.д. № 1790/2023 г. по описа на Районен съд - Русе; 2/ сумата от 810,00 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по обезпечение на бъдещ иск, предмет на

разглеждане в производството по гр.д. № 1790/2023 г. по описа на Районен съд – Русе, като са представени и доказателства за действителното извършване на претендираните разноски.

Съгласно разясненията, дадени в т.5 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноски във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът „--“ ЕООД следва да заплати в полза на ищеца „--“ ЕООД сумата от 850,00 лева, представляваща разноски в производство по обезпечаване на исковете, предмет на разглеждане в настоящото производство.

От страна на ищеца се претендират разноски за привеждане в изпълнение на допуснатото обезпечение на бъдещ иск, а именно за заплатени такси към ЧСИ Галин Костова за образуване на изпълнително дело и налагане на запови в размер на 84,00 лева и за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство по изпълнително дело 1308/2023 г. по описа на ЧСИ Галин Костов в размер на 250,00 лева.

Съгласно разясненията, дадени в т.5 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноски във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска.

Цитираното Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС разглежда въпроса единствено по отношение на направените в хода на съдебното производство разноски по обезпечението на иска. Съгласно формираната съдебна практика на ВКС разноски, понесени в обезпечително производство, са тези по обезпечаване на бъдещи искове или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част /по налагане на допуснатите обезпечителни мерки/ това са разноски по изпълнителното производство, които следва да се съберат чрез съдебния

изпълнител след приключване на исковото производство с влязло в сила съдебно решение и снабдяване с подлежащ на принудително изпълнение титул /в този смисъл определение № 845 от 05.12.2011г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. о., ТК., определение № 876 от 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. о., ТК и др, както и Определение № 336 от 21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. о., ТК/. Следователно, разноси сторени в изпълнителното производство в хода на което са наложени обезпечителните мерки, не следва да се присъждат в съдебното производство.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: ** да заплати в полза на „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: **, на основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, сумата от **544,50 лева**, представляваща незаплатена цена на стоки – отпадъчна хартия по договори за покупко-продажба, сключени между „--“ ЕООД, в качеството на продавач и „--“ ЕООД, в качеството на купувач, за която са издадени фактури № № -/19.10.2022 г., -/11.11.2022 г., -/17.11.2022 г. и -/28.11.2022 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 05.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: ** да заплати в полза на „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: **, сумата от **188,92 лева**, законна лихва върху заплатената в хода на производството главница за периода 05.05.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до 05.06.2023 г. /датата предхождаща тази на извършеното плащане на главницата, доколкото в дена на самото плащане ответникът се е освободил от своята забава/.

ОСЪЖДА „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: ** да заплати в полза на „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: **, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **2976,69 лева**, представляваща разноси в исковото производство /при съобразяване уважената част от исковите и частта от същите за които е извършено плащане в хода на процеса от страна на ответника/.

ОСЪЖДА „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: ** да заплати в полза на „--“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: **, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата **850,00 лева**, представляваща разноси в производство по обезпечаване на исковите, предмет на разглеждане в настоящото

производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____